

## Dankó Imre bátyánk és Hunyor

Ez az eset akkor történt, mikor a Kossuth Lajos Tudományegyetemről a Babes-Bólyaira hallgattunk át Hunyadi Péter (Hunyor) barátommal. Lehetett órákat felvenni Debrecenben, s lehetett hallgatni Kolozsvárott is. A néprajzi órák közül sok kiválót hirdettek meg egyszerre, s mi amikor lehetett, mindig bejártunk Imre bácsi előadásaira. Ekkor azonban én nem vettem fel az óráját, mert tudtam, rendkívül háklis arra, aki nem jár be az előadásokra. Hunyor barátom azonban váltig állította, hogy a sok felvett óra után mi már vagyunk vele ilyen nexusban. Mivel kint éltünk a kalotaszegi Kiskapuson, nem tudta látogatni a kurzust, s mikor hazautazott zenélni, a villamoson találkozott az öreggel. Megörvendve, széles mosollyal ugrott oda hozzá, aki persze botjára támaszkodva ücsörgött.

*-Tiszteletem Tanár Úr! Elnézést kérek, hogy lerohanom, csak most szólok, hogy felvettem én az óráját, de nem tudok bejárni, mert áthallgatok a Babes-Bólyaira, s ott gyűjtünk a Kríza János Néprajzi Társaságnak Benedek Csabával.*

Miközben ezt előadta, Imre bácsi feje erősen vörösödni kezdett. Hallgatta, hallgatta, aztán ordítva kifakadt:

*-És ezt itt a villamoson kell megbeszélni?*

A villamos lelassult, a tömeg egyszerre fordult oda, Hunyor barátom lábát pedig elhagyta az erő, megkapaszkodott, s csöndesen álldogált az öreg előtt. Az meg pufogott magában több megállón keresztül. Végül nagy sokára megszólalt:

*-Na és kik tanítanak ott most?*

*-Hááát, Pozsony Ferenc.*

*-IGEN! POZSONY! -durrogt a öreg*

*-Aztán Tánczos Vilmos.*

*-IGEN! TÁNCZOS!*

*-Meg aztán Keszeg Vilmos.*

*-IGEN! KESZEG!*

Erre aztán Hunyor barátunk úgy érezte, végre megtört a jég, most már szóba lehet az elegyedni Imre bátyánkkal. Meg is kérdezte tőle kedvesen:

*-És hová utazik Tanár Úr?*

Ekkor az öreg feje újra rákvörössé változott, s elkezdett ordítani:

*-Oda, megtartani azt az órát, amire maga nem jár be!*